

ERNEST UDINA

A Delors no li fan cas

Mentre l'ex-president de la Comissió Europea i nou Premi Internacional Catalunya insistia a Barcelona en la dimensió política que li cal a Europa perquè és la que ha de preservar el model de societat europea, els caps de govern –d'estat també en el cas de França– dels quinze el desmentien en la pràctica en la cimera de Cardiff. Van passar de puntetes sobre els tres temes de la cimera. Van aprovar els plans d'ocupació de cada estat però ningú va treure el tema d'una acció conjunta contra l'atur. Aquell "Llibre blanc" de Delors està ben oblidat. I bé que se'n queixa el premi Nobel d'economia Modigliani, qui diu no entendre "per què els quinze estan entestats a no tenir una lluita conjunta contra l'atur, que seria ben eficaç".

Quant a la reforma institucional, van decidir, almenys, fer una cimera extraordinària a l'octubre, després de les eleccions alemanyes, i sota la presidència austríaca, però com que ara l'ampliació cap a l'est sembla retardar-se del 2002 al 2006, no tenen pressa per arribar a un acord. I en la qüestió més punxeguda, el finançament del pressupost comunitari i especialment els fons de cohesió, s'han donat nou mesos de temps, fins a la cimera també extraordinària de març del 99, sota la presidència alemanya, per arribar a un difícil acord, que encara que sigui a darrera hora ben probablement es farà, pagant menys Alemanya i rebent menys diners Espanya.

A Delors, el creador dels fons de cohesió i l'impulsor de propostes institucionals que superin el "dèficit democràtic" com és l'elecció indirecta del president de la Comissió a través de les llistes d'eurodiputats, no li han fet cas a Cardiff. És lògic: el "frère Jacques" –com li van cantar a Delors els sindicalistes britànics quan va anar a un congrés de les Trade Unions en temps de la Thatcher– té efectivament la concepció d'una Europa política, que xoca frontalment amb la "renacionalització" que alguns volen. Un clar to de renacionalització té la carta que va condicionar la cimera de Cardiff. Chirac i Kohl van escriure

a Blair per censurar un hipotètic super estat europeu i per pregonar l'aplicació del principi de subsidiarietat, segons el qual el president francès entén que la Comissió Europea s'ha de limitar a algunes coordinacions i el canceller Kohl entén que el poder no solament ha d'estar en els estats i en els seus governs sinó també en els territoris federats. El *premier* britànic Blair està content perquè té bastants elements per interpretar la carta –tota una declaració de principis de l'eix franco-alemany– com un pronunciament contra la unitat política. Chirac assegura vida eterna a l'Europa de les Nacions, és a dir, dels estats, i ha criticat moltes decisions de la Comissió Europea, com si aquest organisme –tal com ha recordat el *Herald Tribune*– no fes el que li diuen els governs. Kohl ha fet, en canvi, una

maniobra electoral: per menjar-li terreny a qui el guanya en les enquestes de les properes eleccions de setembre, el tebi europeista Gerard Schröder, qui situa per primera vegada els interessos nacionals davant els comunitaris. Tot i així, Kohl és més delor-sià: fustigat a preguntes pels periodistes del seu país, ha dit ben clar: "no vull un superestat europeu però sí una Europa federal com és Alemanya". Semblaria però, que de sobte els estats, quan veuen

que això de l'euro funciona, agafen por del que han fet. I por del que ha de venir, perquè es molt difícil que l'euro funcioni bé sense harmonització fiscal i laboral, sense lluita conjunta contra l'atur, sense un cert poder polític que controli l'Europa monetària que ja té el màxim poder amb el Banc Central Europeu.

No vénen temps fàcils per a la UE. Hi haurà molt debat sobre la reforma institucional i més pels nous fons de cohesió del 2000 al 2006. Però continuarà la lluita entre els qui només volen cooperació intergovernamental i els qui volen integració política. Si no s'avança en la política, que és la que crea ciutadania europea, s'acomplirà el perill que va formular Delors en rebre el premi Catalunya: "asfíxia democràtica".

"Si no s'avança en la política, s'acomplirà el perill que va formular Delors en rebre el Premi Catalunya: 'asfíxia política'."